

bliver andet end en Skat paa Næringens sande Nettoindtægt for den Person, som driver Næringen. — Om Vigningsystemet efter mit Forslag skal jeg ikke udtale mig nærmere, det forekommer mig saa nogenlunde simpelt og klart. Jeg har kun den ene Bemærkning at gøre, at det altid maa bero paa et Skøn, hvad der tilkommer Næringskommunen og hvad Opholdskommunen. Det kan jo altid være et Spørgsmaal, om jeg her har truffet det rette.

Mit Forslag gaar ud paa til det bestaaende Skattesystem at gøre saadanne Tilføjelser, at de iøjnefaldende Uretfærdigheder afhjælpes derigennem, at al Indtægt af Næring eller Forretning bestattes direkte eller indirekte gennem Personer af den Kommune, hvor Næringen findes. Jeg tror, at inden for denne Grænse tager mit Forslag konsekvent alt med. Flertallet vil jo egentlig det samme som jeg; men dels vil man det paa en anden Maade, dels gaar man langt videre, end jeg kan følge med, medens man paa den anden Side lader Næringer og Forretninger ligge ubestattede hen, uden at det i det mindste er mig muligt at indse Grunden. Flertallet synes at mene (jfr. Forslagsstillernes Ordførers Udtalelse ved 1ste Behandling), at dets Forslag ikke vil paalægge nogen større Stattebyrde end hidtil. Skatten skulde blive den samme, kun Fordelingen mellem Kommunerne en anden. Dette slaar imidlertid ikke til. Et Eksempel: En større Landejendomsbesidder betaler en vis Sum, 2 à 3,000 Kr. aarligt, i Formue- og Lejlighedsstat til sin Kommune; efter Flertalsforslaget kan han komme til udrede maaste det halve heraf til andre Kommuner; det herved fremkomne Hul i hans Opholdskommunes Budget maa dækkes ved forøgede Paalæg; heraf kommer han sikkerligt til at være en meget væsentlig Part, og de øvrige Beboere i Kommunen saa jo ogsaa forøgede Statter at betale. — Flertallet vil bevare den nuværende Vigning efter Formue og Lejlighed efter bedste Skønne. Det kan — daarligt nok maaste —

gaa an nu; men gaar man over til en Partereren af Personen mellem forskellige Kommuner, maa man for Ret og Villigheds Skyld have bestemte Regler at gaa efter. For saa vidt kan jeg aldeles slutte mig til de to Medlemmer af Flertallet (Holch og Büttichau), der inden for dette indtage en Særstilling. — Flertallet gaar langt videre, end jeg kan finde retfærdigt, idet det medtager de faste Ejendomme under den mellemkommunale Bestatning, medens det samtidigt lader dem være underkastede den gamle Bestatning til Kommunerne. Herved fremkommer en dobbelt Bestatning for visse faste Ejendommers Bedkommende, hvortil det er vanskeligt at finde nogen plausibel Grund. Tag Hartkornsskatten som det nærmest liggende Eksempel. Hartkornsskatten er en Skat paa en bestemt Næring, Landbruget. Denne Skat hviler væsentlig set paa Ejeren og ikke paa Brugeren. Ved en Brugskontrakt's Afslutning maa der nødvendigvis tages Hensyn til det sandsynlige Skattebeløb til Kommunen; kun hvad der under Kontraktens Varighed overstiger dette Beløb, kommer Brugeren til at bære, men vel at mærke kun til næste Kontrakt's Afslutning, saa overgaar det paa Ejeren. Det er derfor en Dobbeltbestatning, der indføres for de Landejendommers Bedkommende, hvis Ejere ikke bo i Kommunen, naar man inddrager dem under den mellemkommunale Bestatning. Heri ligger ogsaa Grunden til at Tiender og Jordskyld (og ligeledes Prioritetsrenter) ikke bør inddrages under denne Bestatning, saa længe den kommunale Hartkornsskat bestaar, i alt Fald saa længe denne ikke er fikseret. — Paa den anden Side er Flertallet alt andet end konsekvent i, hvad det medtager, og hvad det ikke medtager under den mellemkommunale Bestatning. Dette er en Følge af, at Flertallet kun medoptager bunden Næring og enkelte særlig nævnte Næringer, og at det, hvad faste Ejendomme angaar, kun tager Ejeren, ikke Forpagteren med. Hvad der er bunden Næring i en By, behøver ikke at være det i en anden; endvidere falder bunden